

Борбата на Европа за свобода

*Реч на райхсминистър Йоахим фон Рибентроп,
Берлин, 26.11.1941 г.*

*Райхсминистър Йоахим фон Рибентроп,
(30.04.1893 – 16.10.1946 г.)*

Господа,

Благодаря Ви, че се явихте на днешния прием, чиято цел е, да даде възможност на намиращите се понастоящем в Берлин членове на правителството на Райха, на партията и армията, както и на представителите на изкуството и науката, на представителите на индустрията и на всички други области на нашия живот, да се запознаят с нашите тъй приятни гости от чужбина.

Аз поздравявам в нашата среда особено представителите на вътрешния и чуждестранния печат, както и представителите на радиото.

Господа,

Ние имаме честта да видим тези дни в столицата на Райха външните министри на повечето европейски страни, както и представителите на приятелските държави от Далечния Изток, а именно. представителите на Италия, Япония, Унгария, Манджукуо, Испания, Румъния, България, Словакия, Хърватско, Финландия и Дания. С представителите на тези страни на реда, към които се е присъединил и Китай, **ние утвърдихме вчера един Свещен пакт за борба против коминтерна, които пакт изразява волята на обвързаните с него народи, да работят задружно до окончателното спасение на нашите страни от комунизма, и при това, да не остават борбата дотогава, докогато и последният остатък от тази страшна духовна болест за човечеството не е отстранен.**

Тук нека бъде изтъкната още веднъж особената радост и задоволство на правителството на Райха за това знаменателно събитие, което е основен камък за обединението и изграждането на нова Европа и за въвеждането на един нов, по-справедлив ред и в останалите части на света.

Господа,

Бих искал да използвам днешния случай, за да направя пред Вас кратък преглед върху произхода на войната и нейното развитие до днес, както и върху становището на правителството на Райха по сегашното външно политическо положение.

Благодарение на героизма на германската армия и на съюзническите войски на Италия, Румъния, Унгария и Словакия, благодарение на храбрия северен народ, както и на доброволческите отряди от Испания, Франция, Хърватско, Дания, Норвегия, Холандия и Белгия, **държавната мощ на комунизма и болшевизма е сломена и - по думите на Фюрера - тя никога вече не ще се възправи.**

Двама велики мъже - Фюрерът на Германия и Дуче на Италия - прозряха първи преди повече от двадесет години тази опасност и подеха борбата срещу този последен признак на разложението, произхождащ от разбиранията и нравите на една забравена вече епоха; те задържаха своите здрави народи пред границите на зеещата пропаст. Това дело вече принадлежи на историята. Но след като двамата водачи чрез своя пример и чрез учението за националсоциализма и за фашизма бяха създали вътрешните предпоставки за съществуването на своите народи изобщо, при втората стъпка, а именно, когато трябваше да се осигури бъдещето на техните народи отвън, те се сблъскаха с една изглеждаща почти непреодолима враждебност от страна на външния свят. **Западните демокрации, водени от един сравнително малък слой експлоататори на своите собствени народи, вкаменени в егоистичния начин на мислене, присъщ на многоимотните, и свикнали с експлоататорските параграфи**

на Версайския договор - дело на едно безумие - не искаха да чуят нищо за ревизии, дори и за най-належащите такива. Те се противиха от самото начало срещу всеки разумен опит на Фюрера и на Дуче, да се осигури на германския и италианския народи, които народи в миналото, при разпределяне на земните блага, бяха пренебрегнати, дори най-необходимото за живота, а именно, насъщният хляб.

Господа,

Почти невероятно е днес, **че Англия предизвика тази война срещу Германия, поради това че Германия, въз основа на един свободно произведен плебисцит, искаше да си възвърне в пределите на Райха германския град Данциг и че искаше да построи през Данцигския коридор един автомобилен път.** Безсъмнено, това беше само външният повод за обявената от страна на Англия на 3 септември 1939 г. война на Германия. В действителност, ръководителите на владеещата още тогава свита Англия, които особено се харесваха в ролята на европейска гювернантка, не желаеха да отстъпят на Германия мястото, което се полага на един голям народ в Европа, нито дори онова, което би му осигурило само един спокоен живот. Човек се пита: защо? Отговорът може да бъде само един: **от чиста алчност за власт от страна на Великобритания, която с 45 милиона англичани сама владее една трета от земята, но която на немския народ, броещ повече от 80 милиона души, не желае да отреди необходимото му, дори най-скромно жизнено пространство; също и от загриженост на нейните управници пред германската способност и пред социалния пример на една отново засилена Германия.**

Вместо да установят по отношение на Германия равенството в правата и на тази база на равноправие между двата народа да дирят изравняване на взаимните интереси вместо да желаят нещо повече - създаването на една полезна общност на интересите и за останалата част на света - тогавашните английски управници верваха, че само с едно още по-голямо потисничество над Германия ще могат да осигурят собствените си несправедливи претенции за господство.

Фюрерът, напротив, водеше спрямо Англия една великодушна и търпелива политика, която, в сравнение с нанесените в миналото на германския народ от страна на Англия тежки неправди, би могла да се окачестви като безпримерна и която политика можеше да бъде разбрана само като се има предвид, че, верен на своето тогавашно решение, **Фюрерът искаше да стори всичко, за да по стигне едно споразумение с Англия за благото и преуспяването на двата народа.** Ако човек си представи предимствата на тази политика на Фюрера за Англия, които предимства се състояха не само в пълно териториално морско обезпечаване сигурността на английските острови, но нещо повече - в готовността, да се дадат на разположение германски сили за поддържане на британската империя, то всеки разумен човек днес се запитва, как британските държавници са могли да бъдат заслепени де такава степен. Разбира се, още тогава, през време на преговорите, за нас стана ясно, че меродавно, особено еврейски среди в Англия, застъпват мнението: Германия или ще се помири с определената ѝ от Англия политическа роля в Европа, т. е. ролята на стоеща настрана нация, и ще има предвид определеното от Англия за германския народ жизнено ниво - все едно, дали това ниво е поносимо или не - или ще има война! При всички тогавашни преговори тази забулена или открито изказана заплаха с война бе винаги последната мъдрост на британските държавници. За това аз мога да се явя като главен свидетел, тъй като в годините след нашето идване на власт аз винаги отново занасях на Англия предложенията на Фюрера и винаги отново трябваше да се връщам и да съобщавам на Фюрера, **че англичаните в своето глупаво твърдоглавство са отхвърлили**

предложенията му и че Англия би обявила война в първия случай, който би ѝ се видял благоприятен.

Това твърдоглавство бе почти неразбираемо. Но то засили у нас преценката за истинските чувства на английските управници към Германия. Който отхвърля подобни, изключително благоприятни предложения, той е решен да воюва! Това бе нашето убеждение. Аз оставам на преценката на бъдещето да установи, дали умните английски пропагандисти са били прави да твърдят, че аз, в непознаването природата на англичанина и неговия характер, съм долагал на Фюрера, че Англия не щяла да воюва никога.

Но бъдещето ще каже думата си и за друго, много по-важно нещо - дали английските държавници са водили тогава политика, или не. Що се отнася до мен, аз вярвам, че то е казало тук вече своята дума. Защото, разликата между тогава и днес е навярно вече ясна и за най-ограничения англичанин. Тогава - германско предложение за съюз за сигурност на Англия и на нейната империя, срещу признаване на известните германски ревизии от Версай и връщане на германските колонии, а сега - Англия в безнадеждна борба срещу най-мощната коалиция на силите в света.

Със започване на враждебните действия англичанинът отново постави в ход преминалата вече в кръвта му стара игра: да принуждава една след друга европейските страни да се бият за него. Първоначално - Полша. Ако Англия не бе дала гаранциите си на Полша, то положително би се постигнало миролюбиво споразумение с Германия; но Англия, по-скоро Чърчил, който както узнахме неотдавна, още тогава е правил съзаклатие с г. Рузвелт, зад гърба на своя министър-председател, и който тикаше към война, насъскваше Полша да се съпротивлява, за да има повод за война срещу Германия. Същевременно Франция, с която Германия бе също на път да постигне мирно споразумение, трябваше да се бие по заповед на Англия. Зависими от Англия глупци или престъпници доведоха тази страна до това положение. След това дойде ред на Норвегия, Холандия и Белгия. Но в малко месеци германската войска сполучи да бие тия страни и да ги завземе; и тогава Англия дойде до „славния” си Дюнкерк! Италия, обаче, се нареди в тази борба на многоимотните срещу безимотните, на страната на Райха.

Но това още не стигаше на Англия. Побесняла от идеята да се наложи, въпреки всичко, в Европа, тя се обърна към Балканите. В това време Оста полагаше всички възможни дипломатически усилия, за да запази мира на Балканите. Напразно! Англия - вместо да вземе пример от Дюнкерк - се опита да постави Гърция и Югославия в служба на собствените си интереси. Давайки си ясна сметка за положението и за интригите, правени от дълго време от тези държави, за техните действия, противни на неутралитета, за военната подкрепа, давана на противниците на Италия при военните ѝ действия в Средиземно море, Дуче започна предизвиканата също така от Англия война срещу Гърция и откри тук военните действия. Когато после и Югославия се нареди окончателно на страната на Англия и Англия трябваше открито да изпраща своите помощници от Австралия и Нова Зеландия, с настъпването на по-благоприятно време, Оста помете англичаните само в няколко седмици и то от тази част на Европа. Така Сърбия, Гърция и Крит станаха жертва на една достойна за учудване британска стратегия. Нека само между другото бъде споменато, че при тази нова английска авантюра президентът на Съединените Щати е давал наново ревностно подкрепата си.

Но и извън това, едва ли има някоя европейска страна, която Англия не се е опитала да спечели, или да тласне във войната в нейна полза. Но трезвеността и реалното преценяване на положението караха съответните отговорни държавници да

избират правия път и да обърнат гръб на подобни английски предложения за гаранции или на други техни внушения.

Но въпреки тия тъй решителни военни неуспехи, които Англия пожъна в Европа: на Север, Запад, Юг и Югоизток, тя не се усмири. Цялата надежда на г. Чърчил и на неговите германофобски приятели от Съединените Щати, начело с г. Рузвелт, тогава се устреми на Изток. С това аз идвам, господа, до фазата на обща борба за свобода, която, сигурен съм в това, един ден ще бъде сметана като решителния период, както за изхода на тази война, така и за съдбата на Европа, а с това наедно - за бъдещето на целия културен свят: **това е походът срещу Съветска Русия.**

Позволявам си най-напред да припомня, че Германия, в надеждата да се постигне все пак едно разбирателство между германските и руските народи, сключи през 1939 г. един договор с Москва, почиващ на базата на взаимно ненападение и на разграничение сферите на интереси между двете страни. Поради диаметрално противоположните светогледи на националсоциализма и болшевизма, Фюрерът не се реши лесно на тази стъпка. От решаващо значение за него бяха следните съображения: В рамките на своята политика на обкръжаване, Англия бе предложила на различни европейски страни гаранции, с мотивирането, че тези страни били застрашени от германско нахлуване. По-нататък Англия и Франция се стараеха по онова време, чрез приятелски пакт със Съветска Русия, да създадат от нея крайъгълен камък в своята политика на обкръжаване срещу Германия.

В съзнанието, че успехът на един подобен план, т. е. създаването на една коалиция - Англия, Франция, Съветска Русия - би представлявало за Германия и за цяла Европа, а с това особено за малките съседни и северни народи една извънредно голяма опасност, **Фюрерът съобщи на Москва несъстоятелността на приписваните на Германия желания за териториално разширяване за сметка на Русия.** Когато германската делегация пристигна в Москва, преговорите между съветското правителство и англо-френските военни комисии бяха в своя разгар. Като успя от своя страна да подобри отношението със Съветска Русия, германската делегация можа поне да отклони незабавното нахлуване на болшевизма в Европа. Едновременно с това, Фюрерът хранеше надеждата, оправдаема с известни явления, наблюдавани в Съветска Русия и с определени, идещи оттам сведения, че при по-нататъшното развитие на спогодбата Съветска Русия ще се откаже от идеята за световна революция, и че и в други отношения постепенно ще се превърне в една миролюбива съседка на Германия и на другите, граничещи с нея европейски страни. В лоялното приложение на своите декларации, Германия направи през лятото 1939 г. пълен прелом в своята политика спрямо Съветска Русия. Тя се ограничаваше винаги в своята, чисто германска сфера на интереси и при всички изникващи недоразумения се опитваше с много търпение да постигне мирно споразумение със Съветите. В своето желание, да отстрани всички възможности за конфликт със Съветска Русия и да предотврати от самото начало всякакво подозрение, Германия дойде дори дотам, щото изсели из граничните области на Съветска Русия всички свои поданици.

Но ако правителството на Райха вярваше, че чрез това свое държане то ще предизвика съответно държане от страна на Съветска Русия спрямо Германския Райх, или дори и спрямо другите страни, то както се знае, беше жестоко излъгано. В нотата, която беше предадена на 22 юни 1941 г. на съветското правителство от Министерството на външните работи, правителството на Райха изнесе пред световното обществено мнение, **по какъв нечестен начин то е било измамано от съветското правителство, и че Съветите са вършили със спогодбите от 1939 г. само тактически ходове. Сталин предвиждаше, че Англия беше решена да воюва с Германия. Той се**

надаваше на една дълга, изтощителна война между Германия и западните демокрации - война, която би му позволила без големи усилия да наложи болшеvizма в Европа. Благодарение на нашата бърза победа над Франция и изпъждането на англичаните от Европа, той се видя, обаче, излъган в тази си надежда. Тогава той измени тактиката си, подготви веднага преговорите си с Англия и Америка, като същевременно засили съсредоточаването на войски срещу Германия.

Министерството на външните работи бе обърнало още тогава особено внимание на факта, че въпреки германо-съветския пакт, комунистически агенти продължават да предприемат разложителни, саботажни и шпионски действия срещу Германия и че коминтерните продължават своята пропагандна дейност в страните на Балкана, както и в останалите европейски страни. То обърна по-нататък внимание на това, че, въпреки всички спогодби Съветите продължаваха да болшевизират областите в Източна Европа, **че на север Съветите искаха да жертват Финландия и на югоизток България**, и че искаха германското съгласие за учредяване на бази в Проливите, които безумия Фюрерът отхвърли, - че от Ледовития океан до Черно море Съветите предвиждаха своята армия все по-на запад, додето най-сетне на нашите, финландски и румънски граници бе стоварена цялата съветска войска срещу Европа и че, стъпка след стъпка, покрай своите военни приготовления, най-сетне Съветите започнаха да вземат и дипломатически открито становище срещу Германия.

Тук нека бъдат споменати още веднъж съветските машинации в България, Унгария, Румъния и Финландия до спогодбата със Сърбия. Но в нотата на Министерството на външните работи още тогава се обърна особено внимание върху обстоятелството, че, според сведения на правителството на Райха, още през течение на цялата 1940 г. английският посланик в Москва Крипс сее стремил, въпреки всичко, да спечели Съветите за английските цели и че тези усилия са били увенчани с успех.

Междувременно правителството на Райха беше получило точни указания върху тайните заседания на Камарата на общините през 1940 г. От тези указания се вижда напълно ясно, че Камарата на общините, след разгрома на Франция, е била с право извънредно много загрижена за по-нататъшния ход на войната и шансовете за успех. Според сведенията, с които разполагаме, Чърчил тогава се е опитал да смекчи безпокойството в Камарата на общините и да спечели наново английския народ за своята военна политика, като заявил в Камарата на общините следното:

1. **Благодарение на разговорите, водени в Москва** от посланика Крипс, той е получил вече окончателното обещание, **че Съветска Русия ще се намеси във войната на страната на Англия**, и

2. той имал безрезервното обещание на президента Рузвелт за подкрепа на английските военни действия.

Според получените доклади върху тези тайни съобщения, само благодарение на тия декларации Чърчил е успял да смекчи настроението на мнозина от депутатите и да ги спечели на своя страна.

Английски и руски агенти работеха заедно на Балканите срещу германските и италиански интереси още от 1940 г. В началото на 1941 г. това англо-съветско сътрудничество започна да се засилва все повече и повече, докато с избухването на балканската криза в началото на април т. г. то стана явно за целия свет. Нотата на Министерството на външните работи доказваше също така по неоспорим начин, че устроеният след влизането на тогавашна Югославия в Тристранния пакт преврат в

Белград е бил инсцениран от Англия, в сътрудничество със Съветска Русия. Целта на този англо-руски план бе да се нападнат намиращите се на Балканите немски войски по възможност от три страни, който план, както се знае, благодарение държането на нашите балкански приятели и на турското правителство, бе осуетен от бързите и решителни победи на Оста.

Станалият известен малко преди избухването на германо-съветската война апел на Лорд Бивърбрук за подкрепа на Съветска Русия с всички стоещи на разположение средства, и неговият апел към Американските Съединени Щати да сторят същото, показаха за пръв път явно пред световното обществено мнение истинското положение на англо-съветските отношения, така че сключената малко след избухване на германо-съветските враждебни действия спогодба между Лондон и Москва бе само официално потвърждение на едно положение, което в същност е съществувало отдавна.

Днес, наистина стана за цел свят ясно, че Чърчил, след като доведе Съветска Русия до скъсване отношенията ѝ с Германия, при което неговите желания съвпадаха с тия на Рузвелт и Сталин, бе проиграл в Европа с Германия последния си коз, от който очакваше всичко. Заедно с Чърчил целият еврейско-англосаксонски свят, който живееше с надеждата, че въпреки всичко, Съветска Русия ще бъде в състояние да предизвика едно изменение на тъй фаталното за Англия положение в Европа, трябваше да свали маската си. По един рядко недостоен начин западните демокрации започнаха изведнъж да възпяват нападателяния съюз, сключен с болшевизма. Английските консерватори и американските милиардери, които до тогава отбегваха като от проказа всека връзка с болшевизма, обявиха пред света Съветска Русия за страна на радостта, смеха и благоденстващото гражданство. Английски и американски занаятчии и земеделци се стараеха да доказват пред своите учудени слушатели, че Съветска Русия е създала истински рай на сити и доволни работници, и че колхозът е основата на поддържането на едно благоденстващо и живеещо в образцово обзаведени стопанства селско съсловие.

Еврейски и английски учени и членове на културни организации заявяваха от своите кресла в Лондон и Ню Йорк, че Съветска Русия е била винаги средище на научно и културно творчество.

Архиепископи, епископи и кардинали, които малко преди това със свещена ревност порицаваха Съветска Русия като люлка на безбожието, внезапно обявиха, че Съветският съюз е бил винаги люлка на християнството и негов закрилник; Кентърбърийският архиепископ възнасяше молитвите си в официалната божествена служба за победата на болшевишката армия и за своя приятел Сталин. Чърчил и Сталин заявиха на своите народи, че никоя форма на управление не се доближава повече до свещените принципи на демокрацията, както болшевишката система. В западните демокрации всичко се преплиташе в достойни за съжаление отношения на обич и симпатии към еврейско-болшевишката престъпна държава, докато при това, многоочакваната от Сталин материална помощ не идваше. И затова много по-реално звучеше, когато Чърчил и Сталин се нарекоха взаимно „old nag horses”.

В пет месеца биде сразена и тази последна военна надежда на англосаксонците в Европа.

Господа!

Аз не смятам, че съм казал много, ако твърдя, че тези пет месеца от похода на Изток могат да бъдат означени като най-голямото военно постижение в световната история. В тези пет месеца, в борбата срещу един жилав, упорит неприятел, защитаващ

се пред страха от изстрел в тила от страна на своите комисари до последно издихание, срещу огромни по размер военни материали, артилерия, танкове от най-модерен модел и др., срещу оперативните трудности на огромното руско пространство, срещу неблагоприятно време, кал, дъжд, сняг, студ и по неописуемо лошите пътища на тази страна, ние можахме да сразим добре съоръжената и най-многобройна войска в света. Всеки, който е преживял, макар само отдалече, отделните фази на тази гигантска борба, е изпълнен с безгранично удивление пред героичното дело на нашите войници и на съюзените войски, на което дело отечеството може да гледа само с благоговение.

Тайната, с която Съветският съюз се забулваше съзнателно и която през последните две десетилетия го откъсваше почти напълно от външния свят, можа да бъде разбулена в цялата си пълнота едва през време на този поход. **Един, тласкан от необуздаема жажда за власт, предан на световното еврейство тиранин, бе съсредоточил всичките сили на своите народи, броещи 190 милиона души, в една единствена цел: завладяването на света от московските болшевици.** Със съзнанието, че само пропагандата не е достатъчна за постигане на тази цел, Сталин подготвяше насила и с желязна последователност и безскрупулност Съветския съюз за изпълнението на тази задача. Хора и материали бяха напрегнати за тази цел с еднакъв фанатизъм. **Културното и материално жизнено ниво на русите отговаря на нивото на роба. Живеещ преимуществено в бедни колиби и полугладен, днешният руснак е изгубил всичко, което придава за нас стойност на живота.** Постижения, красота, семейство, Бог са за него вече изгубени понятия. Притъпен, корав, жесток, без радост в живота, без идеали, болшевикът е паднал на едно тъй низко стъпало, за което човек едва ли може да добие представа.

Дълбок трагизъм лежи във факта и в съзнанието, че на една измислена от самите хора система се е удало през периода на едва едно поколение да превърне хората почти в животни. В една затворническа атмосфера селяни и работници бяха превърнати насила в оръдия за подготовка на войната, и последната рубла се изразходваше за болшевишката армия на международното еврейство, за въоръжаване и пак за въоръжаване. Така там, където до преди малко години бяха разположени села и градчета, изникваха грамадни оръжейни и военно-стопански заводи, там, където се простираха спокойни ниви, изникна широка мрежа от стратегични железопътни линии и летища, особено по дължината на западните граници на тази грамадна държава. Но, преди всичко, изникна числено най-мощната армия, която някога е съществувала с неизброими количества танкове, артилерия, аероплани и др.

Веднага след като политическото и военно положение в Европа би му се видело благоприятно, еврейско-болшевишкият ваялък щеше да смаже Европа. Когато на 22 юни т. г. в последната минута германската армия започна войната, големите офанзивни приготовления на болшевишката армия срещу Европа бяха тъкмо завършени.

Господа!

Всички пресмятания и предсказания върху развиващата се военна мощ на този колос и върху намеренията на неговия диктатор Сталин спрямо Европа бяха напълно опровергани от действителността. **Бъдещите поколения ще хранят вечна признателност към Фюрера, който с германските и съюзническите войски в страшни унищожителни битки сполучи да сломи този колос и да спаси Европа от разорение и вечно робство, готвени ѝ от еврейския болшевизъм.** Славното участие на финландските герои на север в тази обща борба за свобода им запазва завинаги място в сърцето на германския народ.

Аз бих желал да обобща по следния начин последиците от руското поражение и от завземането през 1941 г. на по-голямата част от Европейска Русия:

1. Във военно отношение и последният съюзник на Англия на материка престана да бъде фактор от каквото и да било значение. Германия и Италия, заедно със съюзниците си, са вече неуязвими в Европа! С това се освобождават огромни сили.

2. В стопанско отношение, Оста със своите приятели, а заедно с тях и цяла Европа, остават независими от отвъдокеанските страни. Европа е окончателно в състояние да се противопостави на каквото и да е блокада. Зърнените храни и суровите материали на Европейска Русия могат да покриват напълно нуждите на Европа. Военната индустрия ще бъде поставена напълно на разположение на германското военно стопанство и това на съюзниците ѝ, с което военният потенциал на Европа ще бъде значително още повече засилен. Организирането на това огромно пространство е вече в пълен ход.

С това се създадоха последните две решителни предпоставки за крайната победа на Оста и на нейните съюзници над Англия. С изтичането на 1941 военна година, Германия и нейните съюзници завзеха, както най-населената част на Съветска Русия, така и най-голямата част представляващата някакво значение по отношение на сурови материали и жито съветска територия. В тази завзета част се намира също така и най-голямата по размер съветска индустрия. Като се имат предвид останалите за Съветите възможности във военно и стопанско отношение, не е много трудно, да се даде прогноза за по-нататъшния ход на събитията на Изток. Недостигът на обучени войници и на бойни материали поставя Съветите в невъзможност да развият за в бъдеще военни сили, които в рамките на общото положение биха били от някакво значение за обрат във военното положение.

От гледна точка на общото водене на военните действия, Оста и нейните съюзници се намират по този начин, в сравнение с Англия и нейните помощници, в едно абсолютно стратегично надмощие. Походите на Север, Запад, Изток и Югоизток на европейския материк са спечелени за Оста, и каквото и да измисли фантазията на английските стратегии, тя не ще бъде вече в състояние да измени нещо в създадените в Европа здрави факти. Както в Европа, така и в Африка, Англия има вече възможност да се убеди, какво са в състояние да извършат смелият нападателен дух и съобразителността на нашите войски в тия области. Понастоящем борбата там е наново в разгара си. Казано между другото, тези области, с оглед на бъдещето, са разположени за Оста географско по-благоприятно, отколкото за Англия, чийто път води дотам през далечни океани.

По-нататъшното водене на войната съпоставя английските острови с техните задокеански северноамерикански помощници, от една страна, и мощния европейски блок - от друга. Германия и Италия са в състояние да съсредоточат решителната сила на своите сухопътни, морски и въздушни войски за сразяване на своя главен противник - Англия. В тази борба, както по отношение на стратегическото положение, така и по контингента на хора и материали, всички изгледи са на страната на европейската коалиция.

Господа!

Поражението на болшевизма е, освен това, от решително значение за общото политическо положение в света. Превъзходството на свързаните в Тристранния пакт велики сили - Германия, Италия и Япония - както и на присъединените към този пакт държави, се е затвърдило след пропадането на Съветска Русия като велика сила до

такава степен, че **аз не виждам никаква друга комбинация на сили, която да бъде в състояние да застраши това превъзходство.** Погледнато общо, сферата на надмощие на тази група и на нейните приятели се простира върху цялото европейско пространство от Нордкап до Средиземноморския басейн, и от Атлантическия бряг дълбоко в територията на Съветите. Също така северноафриканският простор и Близкият изток, доколкото неприятелят има още там позиции, не ще могат с време да устоят на това разгъване на политическа и военна мощ. В Източна Азия, обаче, се намира една велика сила, Япония, която е там господар на бъдещето развитие, и на която никоя сила в света по-нататък не ще оспорва господстващото положение, което ѝ се пада.

Срещу тия сили стои днес Англия начело с г. Чърчил. **Никой не би могъл да погледне в сърцето на този човек, който, безсъмнено, в Англия се смята за главния виновник на обявяването на войната срещу Германия от страна на Англия.** Би било чудно, обаче ако г. Чърчил дълбоко в себе си не е разбрал още, че той не може вече да спечели тази война. Разбира се, пред своя собствен народ той не може да признае това, и ето защо той възлага последните си надежди на последния възможен още съюзник - Съединените Американски Щати.

Ваши Превъзходителства! Господа!

От години насам президентът Рузвелт заплашва Германия и всички възможни други държави с война. На това Германия в началото мълча. Обаче, след това, с което северноамериканските подстрекатели на войната в последно време все по-настойчиво се отнасят към Германия ние не виждаме вече никаква причина да не изкажем съвсем открито нашето становище по този въпрос.

В цялата своя история германският народ не е изпитвал никога враждебност или дори омраза към американския народ. Сигурно и американският народ не изпитвал подобни чувства към германския народ. Въпреки това, г. Рузвелт дири с всички средства на интригата, на заплашването, на измамата, да тласне своя народ към война с Германия. Германия не искаше това развитие. Но след като се установи, че не е американският народ, който говори, или би могъл да говори така, а че тази политика е била водена от цялото международно еврейство, стекло се в Съединените щати и от неговия изразител г. Рузвелт, Фюрерът си даде сметка за тоя ход на нещата, и правителството на Райха разчиташе, следователно, от самото начало за враждебността на г. Рузвелт. При това поведение на президента Рузвелт, аз бих искал веднага да установя следното: дали, и в какъв размер Съединените щати ще доставят военни материали на нашите неприятели; дали, освен това, Съединените щати ще влязат във война с нас, или не - за изхода на тази война, т. е. за победата на Оста и нейните съюзници, това ще бъде без значение.

Все пак, човек би трябвало да се запита, защо народи, между които самата съдба е поставила един океан от много хиляди километри, защо тъкмо тия народи трябва да воюват помежду си? Затова днешното положение може да бъде разбрано, само като се има предвид, **че тук не се преплитат взаимните интереси на германския, италианския и американски народи, а че се преплитат интересите на млади, борещи се за своето национално съществуване и за създаване нов социален порядък и ново, по-справедливо разпределение на богатата народи, от една страна, и интересите на международния еврейско-плутократичен свят на експлоататорите на народите, от друга страна, начело с г. Рузвелт.**

Със своя и на неговите еврейски помощници правителствен и пропаганден апарат г. Рузвелт поддържа омразата срещу националсоциалистическа Германия и фашистка

Италия. Тук не се пренебрегва никакво средство. Оскърбяват се по ред Германия, Италия и Япония, непрестанно, ден и нощ. Казва се, че Германия искала да потиска религиите на целия свет! Или: Хитлер желае да завладее Южна Америка! Или: Той смета да подчини Съединените Щати! Или дори: Хитлер иска да поделит света! Всичко това се втълпява на американския народ. Разбира се, знае се много добре, че всичко това в действителност е една идиотска глупост. Знае се, че Германия, чийто живот в продължение на поколения не се развива на изток, първо: не може да има ни най-малко основание, а следователно и намерение, да воюва срещу Америка, и второ: че идеята за едно германско нападение срещу Америка е от военно гледище просто фантастичен абсурд. Макар че американските военни ръководители също знаят това много добре, и те, като подстрекатели, говорят непрестанно върху възможността за германско нападение, защото има нужда от тази парола, за да се скрият собствените им намерения.

По този метод „дръжте крадеца“, изнамират се планове за завладяване на света от страна на Адолф Хитлер, та зад този крясък да може да се възстанови пред Америка и във всички други страни, където то е било сразено, наново еврейско-плутократичното господство. Изключително по тази причина се насъсква войната срещу нова Германия, срещу Италия и Япония. Фалшифицират се карти и документи, обявява се неутралитетът на Съединените Щати, за да могат несмушавано да се извършват нарушения на неутралитета. Доставят се военни материали и се създава закона Cash and carry¹, за да отмени най-напред cash и после carry. Обявява се смъртната враждебност срещу болшевизма, за да се сключи съюз със същия само няколко седмици след това. Най-сетне се дава заповед за откриване на огън, и се нападат германски кораби, за да се показва лицемерно възмущение, когато германските кораби се принудят да се защитават.

Трябва човек наистина да се запита, до кога здравият разум на американския народ ще понася една такава катастрофална политика на своето правителство. И действително, в много случаи вече имаше признаци за това, като че ли разумни американци протестират срещу този начин на управление на правителството. Според последните гласувания, американското правителство има зад себе си, що се отнася до военната му политика, само още една малка част от американския народ. Ако едно чуждо правителство, в своето лошо намерение, в своята надменност, и в своята омраза срещу всички природни закони и срещу мъдрото гледище на един председател Монро, се намеси, въпреки преградата на два големи океана, в работите на всички други континенти, и пожелае да тероризира последните духовно и материално, то тази проява в никой случай не може да бъде истинския израз на жизнената воля на американския народ.

Защото, първо: този народ разполага с всички материални блага в своята собствена страна, и второ: този народ чувства много добре, че съвсем не е застрашен от други народи, но че също така никога не може да бъде духовен водач на други народи, а още по-малко - да ги владее. Америка за американците, Европа за европейците - това е една мъдра формула, която занапред никой не би могъл да пренебрегне, без да стане причина за тежки световни катастрофи. Ако американският народ, при провеждането на такива неестествени цели от страна на неговия президент Рузвелт, се изолира все повече, ако той се остави по тази причина да бъде въввлечен в една война срещу

¹ Закон за продаване на военни материали само срещу налично заплащане и транспортирането им от купувача.

половината от света, ние можем само да съжаляваме. Аз държа тук да отбележа само едно нещо:

Ако събитията трябва да вземат този ход, и ако се стигне до една война между Американските Съединени Щати, от една страна, и Европа и Източна Африка от друга, още сега може да се установи пред историята, че отговорността за тази война и за всички нейни последици пада само върху президента Рузвелт.

Трябва човек да се запита: какви мотиви в същност са подтикнали Рузвелт към една политика, която е довела народа му, против неговата собствена воля, все по-близо до войната. Бивши полски посланици във Вашингтон и Париж съобщиха на времето в официални доклади на правителството си, че главният мотив на всички действия на президентът Рузвелт трябва да се дири в едно болезнено чувство за виновност. За да отклони вниманието от своите вътрешно-политически неуспехи в стопанско и социално отношение, Рузвелт се е опитвал съзнателно, дълго преди започване на войната, да насочи вниманието на американския народ към външно-политическите въпроси. Затова той раздухвал враждебността към тъй силните в тия две области Националсоциализъм и Фашизъм, както и омразата срещу техните основатели, Адолф Хитлер и Мусолини. И когато позициите на Германия и Италия и на техните водачи в Европа ставаха все по-силни, той съзнателно предизвика една обща и военна психоза, и се обяви открито за една нападателна политика срещу Оста. В този си стремеж той отиде до там, че още през 1938 г. подстрекаваше в Мюнхен за война, и дори заплашваше английското правителство на Чембърлейн, в случай че последното постигне едно мирно споразумение с Фюрера по въпроса за Полша. От тия доклади, както и от други автентични документи, които хвърлят светлина върху държането на американския президент през последните години, става явен ужасяващият факт: **президентът Рузвелт трябва да бъде смятан като последния подстрекател и с това като главния виновник за тази война.** На самия американски народ тази политика на председателя ще струва, както в духовно, така и в материално отношение, твърде скъпо. Защото:

1. Ясно е, че американският данъкоплатец ще понесе главната тежест на тази английска война срещу Германия. Както е известно, Англия и други държави днес все още дължат на Америка от времето на Световната война около 15 милиарда долара, на която сума тия страни през мирно време не биха успели да платят дори и лихвите, да не става и дума за амортизации. Но ако това не бе възможно за старите дългове, то ясно е, че никога не ще бъде възможно за новите дългове. Затова всяко оръдие, всяка картечница и всеки аероплан, които днес Америка доставя на коя и да е страна, са в тежест изключително на данъкоплатеца. Чрез непрекъснатото изнасяните от Америка ценности, срещу които Америка не получава нищо, тази страна в сравнително кратко време ще бъде тласната в най-тежката стопанска криза, която една страна е преживявала някога. **Аз съм убеден, че американската катастрофа от 1929 г. ще бъде детска игра в сравнение с последиците от тази военна и стопанска политика на г. Рузвелт.** Днес вече се показват първите признаци на тази започваща инфлация, като предвестници на една социална революция.

2. Рузвелт твърди, че се бори за запазване на демокрацията. Ако той желаше наистина това, той не би дирил войната и не би се свързвал с болшевишкия Съветски Съюз. Но тъй като той прави това, **той издава намерението си, да утвърди своята и тази на своите еврейски тръстове абсолютна власт.** За този цел г. Рузвелт е готов да жертвува кръвта на американските синове.

3. Рузвелт се съюзи с най-големия враг на човечеството - с болшевизма. Това също, както в други страни, ще доведе до едно изостряне на социалните

противоположности. И наистина, по наше убеждение, президентът Рузвелт чрез този съюз със Съветска Русия пося зародиша за една от най-страшните социални катастрофи, която ще разстрои из основи американския народ и ще го върне десетки години назад.

4. Съюзът на Рузвелт с безбожния болшевизъм носи сериозни последици за почиващото на истината религиозно чувство на американския народ. Но, очевидно, тъкмо това желаят еврейските съветници, които чрез подкрепяне на борбата за болшевишкото безбожие се надяват да постигнат своите собствени материалистични цели. **Вярвам, че ще дойде денят, в който американският народ ще се събуди и ще иска сметка от своя председател и от еврейските му съветници за една политика, която е отговорна за тази война, която политика подстрекаваше един след друг народите и която сега, против волята на Америка, се опитва с всички средства да въвлече и собствения народ във война, която Америка никога не ще спечели и която ще ѝ струва само страшни жертви.**

Господин Чърчил, безразлично дали по собствена инициатива или по внушение на президента Рузвелт, сътрудничеса в тази политика с пълно убеждение. Англия ще трябва да понася тежките последици, докато главният виновник е Чърчил. Защото изгледите за Англия са повече от мрачни. Бих искал да обобща положението на Англия и нейните изгледи във всички области на тази война по следния начин:

1. По суша и по море, дори и при всяка възможна американска помощ срещу силите на Тристранния пакт и техните съюзници, Англия не може да спечели войната. **От един известен момент насам нейните помощни средства трябва по принуждение да намаляват, докато нашите възможности се увеличават.**

2. В предизвикания от Чърчил въздушен двубой между английските острови и Европа, всички изгледи са явно срещу Англия. Географското положение на Британския остров и на неговото стопанство е много по-неблагоприятно за системни въздушни нападения срещу континента, отколкото обратното.

3. **Стопанският и военен потенциал, оставащ на разположението на Оста след поражението на СССР, е много по-голям, дори ако не се има предвид Япония, отколкото този на англо-американските сили.**

4. При по-нататъшно водене на войната Англия ще губи позиция след позиция и нейната световна империя ще изпадне под все по-силна чужда зависимост.

5. Чрез системното приложение на главните военни средства на Германия и на нейните съюзници, по море, по въздуха и по суша срещу Британския остров, той ще бъде опустошен, и рано или късно ще трябва да падне.

Диктаторите в Лондон чрез своята военна политика срещу Германия доведоха Британската империя до днешното ѝ положение. И в това сериозно положение г. Чърчил прибегва до своите познати методи на блъфиране, и пак блъфиране, в чието въздействие, разбира се, и самият той не върва. Той желае навярно с това да държи, преди всичко, своя собствен живот в зависимост от себе си. Защото аз и днес не мога да допусна, че способността за преценка у г. Чърчил е тъй малка, та той да върва, че чрез многото свои приказки би могъл да направи впечатление на германското командване.

В хода на тук изложеното, нека бъде споменато и явяващото се винаги неспирно английско твърдение за никакви германски сондажи за мир. **Бих желал тук да заявя, че след безочливото отхвърляне на многократните предложения за мир, които Фюрерът направи пред Райхстага, и особено след разгрома на Франция, не е**

правен никога вече от германска страна сондаж за мир, нито пък е съществувало намерението за това, както не съществува днес и не ще съществува и за в бъдеще. И ако все пак Англия не престава да разпространява слуховете, че Германия правела сондажи за мир. Единственото възможно обяснение за това е, че такъв един копнеж за мир, и то може би много по-голям, отколкото е приятно на г. Чърчил, съществува у английския народ. Чрез измислянето на германски предложения за мир, английското правителство очевидно желае да убеди своя собствен народ в никаква привидна германска слабост, за да може след това, от своя страна, чрез героичното отхвърляне на такова самоизнамерено германско предложение за мир, да накара английския народ да върва в една също така измислена сила на английската позиция. Разбира се, всички тия лъжи имат къси крака.

Обективно погледнато, също така далеч от истината, но толкова по-характерна за англо-саксонския менталитет - защото изглежда, че наистина се вярва в това – е и английската пропаганда за революция в Европа, и то в завзетите от германските войски области, както и в самата Германия! Извън американската помощ, за размерите на която Чърчил едва ли вече може да се заблуждава, това навярно е последната надежда на сегашното английско правителство.

На една от тия точки искам да се спра веднага: революция в Германия! Господин Чърчил е бил, е, и ще остане лош психолог. Казват за него, че той е оня английски политик, който е давал много погрешни преценки в духовно отношение, който е понесъл най-големите несполуки в своята кариера и който въпреки това, е достигнал до поста министър-председател. В някои демокрации, разбира се, това изглежда да е особено препоръчително. **Но, все пак, един държавен мъж да гради съдбата на целия свой народ на такива глупави надежди - това е, въпреки всичко, твърде рядко скудоумие.** Един народ, който е спечелил най-големите походи в своята история, който със своите съюзници и приятели владее Европа, който, най-сетне, е осигурил своето жизнено пространство, и с това е станал стопански независим от външния свят, който след столетия преминали в борби преживява създаването на една Велика Германия, тъкмо този народ сега прави революция! Същото важи и за Италия, която дължи всичко на рядката личност на Дуче и на неговото фашистко движение.

Но дори ако всичко това не беше така, дори ако Германия, вместо да лети от победа към победа, претърпяваше поражение след поражение, едно би било сигурно: националсоциалистическа Германия никога не би капитулирала! В своята повърхностност, която както е известно, е отличавала г-н Чърчил през целия му живот, той няма ни най-малко понятие за онова, което представлява днешна Германия. Неотдавна един англичанин писа със задоволство, че болшевишките комисари били от твърдо дърво. Ако това е вярно, ако един болшевишки комисар е от твърдо дърво, то националсоциализмът се състои от стомана. **Англия може да бъде сигурна, че един народ, ръководен от Адолф Хитлер, познава само една мисъл: борба до победоносен завършек на наложената му война! Ноември 1918 г. не ще се повтори вече в германската история.**

Но в Англия не могат да разберат това, просто защото не желаят да се откажат от последната надежда, и по тази причина в Лондон, изглежда, все още се вярва че е достатъчно да се подновят някои стари методи от миналата война, за да се раздухат смущения и бунтове в други страни на Европа. Независимо от това, че предположението, какво с подобни допотопни пропагандни методи бихме могли да бъдем уязвени, тъй да се каже, в пределите на собствената ни държава, представлява просто обида за нашата собствена пропаганда, но и самата мисъл за това е просто детинска. Г-н Чърчил, който неотдавна бе чествуван от съотечествениците си като най-

големия експерт по въоръжаването, би трябвало в същност да знае, че в нашата епоха на мотори, на бойни коли и на „шуки”, бунтове в обезоръжени страни са по начало невъзможни. И тук Чърчил е бил зле съветван и осведомен.

Но това съвсем не е от решаващо значение. Народите в Европа съвсем не желаят да се бунтуват. Разбира се, едно е ясно, а именно, че новото изграждане на нашия континент, след като английската политика тласна Европа във войната, не може да се извърши в един ден. Родилни болки не могат при това да бъдат изключени. На много места е необходимо най-напред приспособяване и привикване към новото положение. Макар че в последствие някои неща ще има да се изясняват, да се разискват и уреждат, **повечето хора в Европа по един въпрос са напълно единодушни: че Англия за бъдеще няма вече какво да дири в Европа.** Прекалено дълго Англия тук проявяваше своите качества: настройваше **един срещу друг**, сееше интриги, предизвикван непрекъснато нови войни, **които почти винаги провеждаше с чужда кръв.** Това знае днес всяко дете. Затова Европа веднъж завинаги иска да се освободи от тази английска политика. Дори във Франция европейската съвест в този дух започва вече да се събужда.

Тази последна английска война, която донесе още веднъж страдания и сълзи в страните на нашия континент създаде много по-бързо, отколкото това бяха успели да сторят много мирни години, решителен прелом в начина на мисленето на европейца. И ако някои хора от егоистични съображения не виждат или не искат още да признаят открито това, то един факт не може да се отрече: европейските народи са се сблизиха повече един с друг. И ако някои слоеве, въпреки това, още се колебаеха, то съюзът на Англия с болшевиизма срещу Европа отвори очите и на тия кръгове. Всеки европейец знае, че днес Англия не желае нищо повече от туй, да види стара Европа да загине в една болшевишка катастрофа - разбира се, с утопичната надежда, че тя самата ще може да се спаси в своите острови, откъдето един ден би могъл наново да подстрекава на Изток. Но Европа се е пробудила вече от своята пасивност и е на друго мнение. Европа се сплотява и ние преживяваме радостния факт, **че един след друг европейските народи, повечето съюзници на Англия или страни, които Англия е тласнала към война срещу Германия и с това към нещастieto, сега се отвръщат от Англия и идват при нас,** като са готови да изпратят синовете си в борба срещу общия болшевишки неприятел. За пръв път в своята история Европа е на път да се обедини. Наистина, това е една забележителна еволюция!

Тънкият инстинкт на народите ги насочи към прав път против намеренията на техните някогашни управници, които днес седят като емигранти на същата маса, на която седи Чърчил, съюзникът на Сталин, и за които народите им не желаят да знаят вече нищо повече. Днес синовете на почти всички европейски страни се борят на Изток за запазване живота и културата на нашия континент. Пролятата в тази обща борба кръв, обаче ще бъде от по-голяма стойност, отколкото всички традиции на една отживяла епоха. **Нова Европа върви напред. Непоколемимо, неудържимо! Все едно, дали г. Чърчил и г. Рузвелт и техните еврейски задкулисни приятели желаят това или не. Народите от тоя континент ще изградят нова Европа - дали с война или без война - те не ще оставят да бъдат смущавани от никого.**

Неуязвими от военно гледище и осигурени стопански, ние можем да организираме политически нашия континент както през мирно време. И макар все пак за известно време да идват бомбардировачи, ние ще се погрижим, щото това да бъде отплащано десеторно. Действително, ако трябва, Европа би могла да води една тридесетгодишна война, без с това нашият континент да изпадне никога в сериозна опасност. С растящата единност и сплотеност на народите, нашият континент става все

по-силен фактор срещу всеки, който би се осмелил да нападне Европа. И господа, новия европейски ред под ръководството на Оста и на нейните приятели се развива, а също и новият ред в Източна Азия под ръководството на Япония и на нейните приятели. Никой не е в състояние да спре това развитие, колкото и големи усилия и жертви да струва постигането на крайната цел. Но в борбата на младите народи за един нов ред срещу защитниците на една международна клика от еврейски аферисти и политически потисници на собствените си народи, не може да има никакво съмнение в крайната победа. Затова провидението е благословило до сега толкова щедро нашата борба и то ще ни подкрепя до крайното унищожение на нападателите срещу този нов ред на един пробуждащ се свят!

Печ. Х. Г. Д., № 185/1941 г.